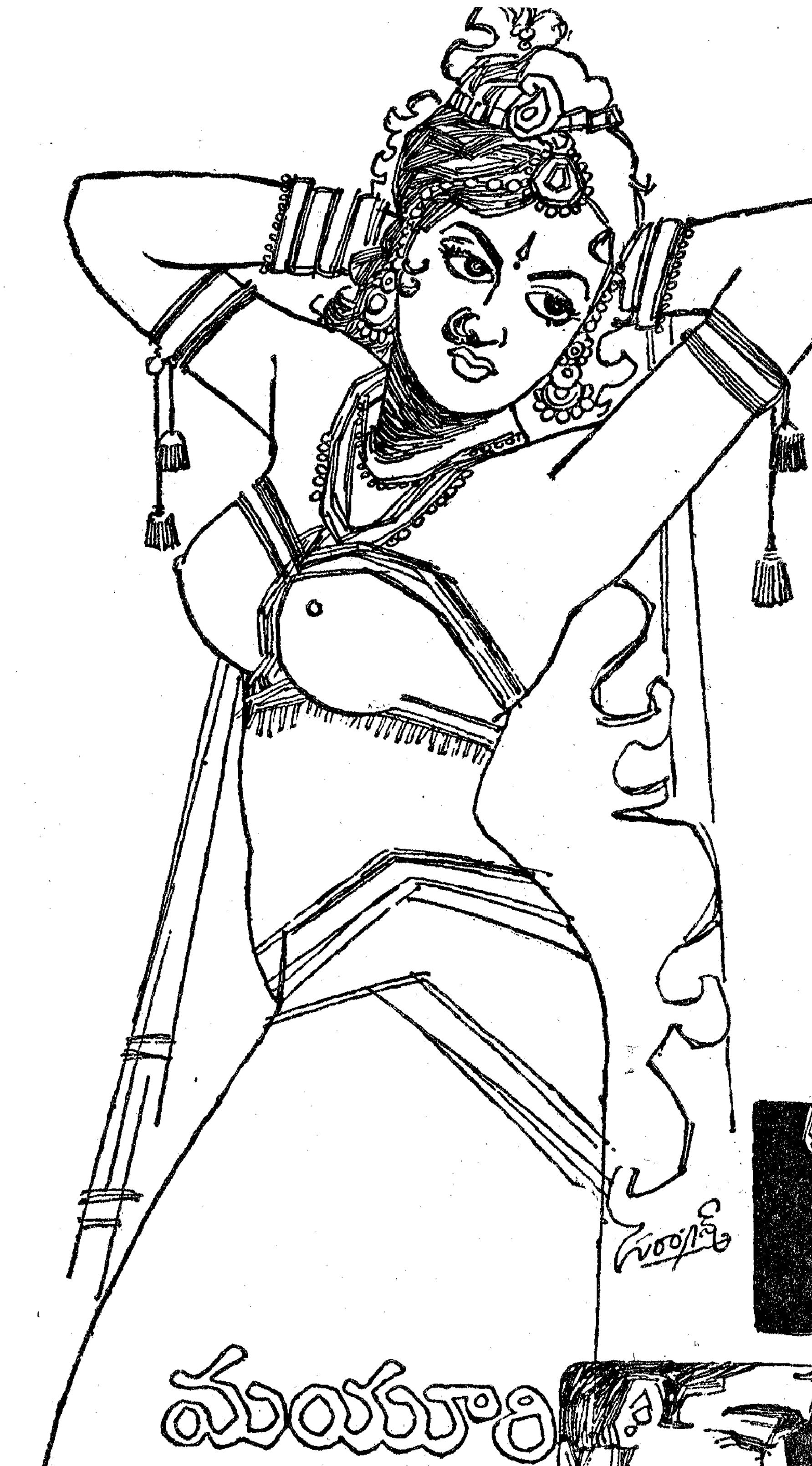

మయూరి

కె.వి.యస్.శర్మ

ప్రియమైన శర్మా !

నీ కిన్నాళ్లకి ఓ శుభవార్త వ్రాయగలుగుతున్నాను. రాధిక పెళ్లికి ఒప్పుకుంది. ఇన్నాళ్లకి నేను కూడా ఓ ఇంటి వాణ్ణి అయే సూచనలు కనిపిస్తున్నాయి. ముహూర్తం కుదరగానే శుభలేఖ పంపిస్తాను. కుంటి సాకులు చెప్పక తప్పక రా.

నాకు చాలా ఆనందంగా ఉంది దేవుడు ప్రత్యక్షమై వరం కోరుకోమన్నా "ఇంకేం వద్దు సార్ !" అని నిష్కర్షగా చెప్పేస్తాను. నీకంటే ఆనందించేవాళ్లు ఇంకెవరూ లేరని నీకు ముందర వ్రాస్తున్నాను. ఈ ఆనందంలో మాట తోచడం లేదు. ఇంక ఎక్కువ వ్రాయలేను. మరో ఉత్తరంలో విపులంగా వ్రాస్తాను.

ఇట్లు
నీ (కొన్నాళ్లకి మరొకళ్ల)
మురళీధర్.

తప్పకుండా వెళ్లాలి. ఎల్లాగైతేనేం? సాధించాడు. ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకుంటున్నాడు. ఒక అమ్మాయిని చూడగానే ఈమె నాభాగస్వామిని అయితే బాగుండుననే భావం కలిగితే అదే ప్రేమ అని మురళీధర్ నిర్వచించేవాడు. ఇది సాధారణంగా ప్రతి మగవాడికి ఎప్పుడో ఒకసారి కలుగుతుంది. కొందరు లేమిని మరి కొందరు కలిమిని అసలు చవిచూడకుండా జీవితాంతం గడిపిన వాళ్లున్నారు. కాని ఈ ప్రేమించే దశను అనుభవించని వాళ్లు అరుదు. లేరనే చెప్ప వచ్చును. పెళ్లి చూపులకి వెళ్లిన ప్రతీ యువకుడు ఈ అమ్మాయిని చేసుకుంటే బావుండునని అనుకుని తరువాత చేసుకుంటున్నారు. కొందరు యువకులు ఈమెను చేసుకుంటే బావుండునని అనుకుని వేరొకరిని చేసుకోటం, కారణాంతరాల వల్ల, లేకపోలేదు. కాని భావం ముఖ్యం కనుక వాళ్లూ ప్రేమించినట్లు లెక్కే. అందుకని ప్రేమ అనేది దారిద్ర్యం. కన్నీళ్లు మొదలైన వాటికంటే అతి వాస్తవికమైనదని మురళీధర్ ఉద్దేశం.

అయితే కొందరికి ప్రేమలు ఫలిస్తాయి. కొందరికి తిరస్కరింప బడటం, విధి అడ్డుపడి ఆగిపోడం సంభవిస్తాయి. వాళ్లు ప్రేమ ఉధృతం కొద్దీ, శక్తి కొలది తాగుడలవాటు చేసుకోటం, ఆత్మహత్య చేసుకోడానికి ప్రయత్నించడం చేస్తూ ఉంటారు. అది పిరికితనం అని మురళీధర్ ఉద్దేశం. అతని మటుకు అతను ప్రేమలో చాలాసార్లు పరాజితు డయ్యాడు. అతని ప్రేమ సూర్యుడి వలె ఇప్పుడస్తమించినా మళ్లీ ఉదయించేది. అస్తమయానికి ఉదయానికి మధ్య ఉన్న కాల వ్యవధి సూర్యుడి విషయంలో భూభ్రమణాన్ననుసరించి మారితే మురళీధర్ విషయంలో అది ప్రేమ తీవ్రత ననుసరించి మారేది. కాని అది ఉదయిస్తే మళ్లీ ద్విగుణీకృత ఉత్సాహంతో తల మునకలు అయిపోయేవాడు. అటువంటి మురళీధర్ కూడా ప్రేమించడం అనే సహజ గుణానికి వ్యతిరేకంగా, గ్రహణ కాలంలో సూర్యుడు ప్రకాశించినట్లు, అయిపోయాడు. తరువాత అమ్మాయిలతో మాట్లాడాల్సి వస్తే "చెల్లీ !" అనో "అక్కా !" అనో సంబోధించి మాట్లాడేవాడు.

మురళీధర్ విచిత్ర వ్యక్తి !

ఆ కాలేజిలో పి. యు. సి. కి చేరడానికి చాలా భయపడుతూనే చేరాను. భయపడ్డమెందుకంటే నేను దానిని గురించి చాలా చెడ్డగా విన్నాను. అసలు ఆ కాలేజీ మాటేమిటి? తెలుగుదేశంలో చాలా కాలేజీలకు సంగ్రహంగా ఒకటే వర్తమాన చరిత్ర. ఏ విద్యార్థినైనా పట్టుకుని వాళ్ల కాలేజీ విశేషాలు అడిగితే బొత్తాలు పెట్టుకోని చొక్కా కాలరు సరిచేసుకుంటూ "మా కాలేజీలోనండీ ప్రిన్సిపాలుకు మేమంటే భయమండీ. ఒకసారి ఎవరినో సస్పెండు చేస్తే స్ట్రైకు చేసి ప్రిన్సిపాలు చేత క్షమాపణ చెప్పించారు విద్యార్థులు. మరొకసారి ఒక అబ్బాయికి, మా క్లాసు వాడేనండి" ఇది కొంచెం గర్వంగా అని "ఒక అమ్మాయిని ఏడిపిస్తూంటే పట్టుకుని అర్ధ రూపాయి ఫైను వేశాడు ప్రిన్సిపాలు. అతను 'మరొకసారికి ఉంచుకోండి' అని ప్రిన్సిపాలు చేతిలో రూపాయి పెట్టాడు. అప్పట్నించి ప్రిన్సిపాలు మా జోలికి రాడు. అసలిదంతా ఏముంది. తెలుగు లెక్చరర్ క్లాసులు చూడాలండీ మీరు ! క్లాసులోంచి వెళ్లిపోయే వాళ్లు కొందరు, పిల్లి కూతలు కూసేవాళ్లు కొందరు, ఆడపిల్లల మీద కాగితపు ఉండలు విసిరే వాళ్లు కొందరు. బలే ఉంటుంది లెండి. అందుకని నేను మాత్రం తప్పకుండా ఆ క్లాసుకి వెళ్తాను. క్షమించాలి. తెలుగు క్లాసుకు టైము అయింది" అని చెప్పి వెళ్లిపోయినా ఆశ్చర్యపడనక్కర్లేదు. అల్లాంటిదే ఆ కాలేజీను. అందుకనే నేను అందులో జేర్తుంటే "చెడు స్నేహాలు చెయ్యకు" అని అమ్మ కళ్లనీళ్లు పెట్టుకుంది. నాన్నగారు "నువ్వా వెధవలతో చేరితే డొక్క చీల్చేస్తా !" అన్నారు. నేను పెద్దవాడినయ్యానని కాలేజీలో చదవబోతున్నాననైనా గౌరవం లేకుండా.

నాన్నగారు ఆడి తప్పరు. అందుకని నేనూ మా పక్కింటి లక్ష్మిలాగే కాలేజీకి తలవంచుకుని వెళ్లి వస్తూ ఉండే వాడిని. క్లాసులో మగ పిల్లల్ని కూర్చోనివ్వినంత దగ్గరగా మేష్టరుకి, కూర్చుని పాఠాలు వినేవాణ్ణి. ఎవరినీ నా అంతట నేను మాట్లాడించ లేదు. ఒకరోజు మాథమాటిక్స్ క్లాసుకి పావుగంట ముందర వెళ్లి క్రితం రోజు చెప్పిన లెక్కతో కుస్తీ పడుతున్నాను. ఇంతలో సన్నగా బాగా ఉన్న మా క్లాసు అబ్బాయి వచ్చి "ఏమండీ మీరేనా ఫలానా స్కూలుకి ఫస్టు వచ్చింది?" అని అడిగాడు.

ఆ కాలేజీలో చదువును గౌరవించే వాళ్లు లేక పోలేదని తెలిసి ఆశ్చర్యపోయాను. "అవునండీ" అని జవాబు చెప్పి. "ఏమండీ అల్లా అడిగారు" అని అడిగాను.

"ఏమీ లేదండీ ! ఈ కాలేజీలో జేరిన వారందరిలో ఎవరికి యస్. యస్. యల్. సి. లో ఎక్కువ మార్కులు వచ్చి ఉంటే వాళ్లకి స్కాలర్ షిప్ ఇస్తారు. మీరు జేరకపోతే అది నాకు రావలసింది. మీతో పరిచయం నాకు చాలా ఆనందంగా ఉంది. నా పేరు మురళీధర్" అన్నాడతను.

తనకు రావలసినది నాకు వస్తోందన్నమాట. అదృష్టం కొద్దిలో తప్పినా అంత నిర్విచారంగా ఉన్న అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోతూ "నా పేరు శర్మండీ !" అన్నాను.

అదీ మురళీధర్‌తో నా పరిచయానికి నాంది. మురళీధర్‌తో నా స్నేహం సాయంకాలపు నీడలాగ పెరుగుతూ వచ్చింది. అతను ఆటలు బాగా ఆడేవాడు. లెక్కలు చాలా సులభంగా చేసేవాడు. అందుకని మా ఇంట్లో అతనితో నా స్నేహాన్ని ప్రోత్సహించారు. రోజూ ఇద్దరం షికారుకి కలిసి పోతూండే వాళ్లం.

కాని ఇన్ని సుగుణాలతోపాటు అతనికి ఆడపిల్లలంటే ఇష్టం కూడా ఉంది. రోజులో కొంత భాగం వాళ్ల కోసం గడిపేవాడు. ఆశ్చర్యం ఏమిటంటే వాళ్లు కూడా ఇతని పట్ల ఆసక్తి చూపించేవారు. ఇది నాకు చాలా రోజుల వరకు తెలియదు. ఒకరోజు అతను వచ్చి "శర్మా ! రావోయ్ ! డిబేటు ఉంది ఇవాళ నేను మాట్లాడుతున్నాను." అన్నాడు. అప్పటికే మా స్నేహం ఏమండీ దశలోంచి ఏంవోయ్ దశలోకి మారింది. సరే అని వెళ్లాను. మురళీధర్ వాదంలో బలం లేకపోయినా తెలివి ఉంది. అతనిది అవగానే "పోదామా" అన్నాను.

"నాది వినటానికి కాదోయ్ నిన్ను పిలుస్తా. మన క్లాసులో నాంచారి అన్న అమ్మాయి ఉందే. ఆ అమ్మాయి చాలా బాగా మాట్లాడుతుంది. విని నీ అభిప్రాయం చెప్పు." అన్నాడు. ఇద్దరు ముగ్గురి తరువాత ఆ అమ్మాయి మాట్లాడింది. నాకు పెద్ద అద్భుతంగా లేదు. మురళీధర్ ఆ తరువాత నా అభిప్రాయం అడగనూ లేదు. డిబేటు అయి పైకి వస్తుంటే "మీరు చాలా బాగా మాట్లాడారండీ" అన్నాడు మురళీధర్ నాంచారి అన్న అమ్మాయితో. "చాలా థాంక్సండీ ! మీ అంత బాగా మాట్లాడ లేదులెండీ" అంది ఆమె. ఆమె ఇల్లు వచ్చే వరకూ ఇద్దరూ నన్ను మరిచిపోయి పరస్పరం పొగుడుకుంటూ నడిచారు. ఆమెను దిగబెట్టాక "ఆ అమ్మాయి బాగుంది కదూ ! నేను ఆమెను ప్రేమించాను" అన్నాడు.

నాకు కాస్సేపు అతను ఏమంటున్నదీ అర్థం కాలేదు. పదహారు పదిహేడేళ్ల అబ్బాయిలు కూడా ప్రేమిస్తారని నాకు అప్పటికి వరకు తెలియదు. "ఆ అమ్మాయి నీ కంటే పెద్దదేమో" అన్నాను. ఏమనాలో తెలియక.

"ఆ అదంతా పూర్వం రోజుల్లో. పెద్దదైతేనేం ప్రేమించడానికి" అన్నాడు. "మీ ఇంట్లో ఒప్పుకుంటారా ?" అని అడిగాను అనుమానంగా. "ఇంట్లో వాళ్లు ఒప్పుకుంటారో లేదో అడిగి ప్రేమిస్తావా ?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.

దీనికి జవాబు నాకు తెలియదు. కాని ఈ విషయము మా నాన్న గారికి తెలుస్తుందేమో అన్న భయం వేసింది. మా నాన్న గారికి తెలియకో తెలిసినా అతను బాగా చదువుతాడు గనుక అతనితోటి స్నేహం చెడ్డదిగా భావించకపోడం చేతో మా స్నేహం మాత్రం నిరాటంకంగా సాగింది. అయితే మురళీధర్ ప్రేమ మాత్రం అల్లా సాగలేదు.

ఏడాది చివర వరకు నాంచారి, మురళీధర్ సఖ్యంగానే ఉన్నారు. కాని ఏడాది చివర జరిగిన "స్త్రీల హక్కులు" అన్న విషయం గురించి జరిగిన వాగ్వాదపు పోటీలో స్త్రీలకు హక్కులు అవకాశాలు చాలా ఉండాలని వాదించి మురళీధర్ బహుమతి సంపాదించినా నాంచారిని పోగొట్టుకున్నాడు. నాంచారి అతన్ని కంగ్రాట్యులేటు చేస్తూ "స్త్రీలకు అవకాశాలు ఉండాలండీ ! భర్తలు

ప్రోత్సహించి భార్యల చేత ఉద్యోగాలు చేయించి • నప్పుడే దేశానికి ప్రగతి " అంటూ ఉద్రేకంగా చెప్పుకుపోతూ " ఏమంటారు ? " అని అడిగింది.

అతను " ప్రైజు కోసం అల్లా మాట్లాడాను కాని నాకు మాత్రం స్త్రీలు చక్కగా ఇల్లు చక్క దిద్దుకోవడమే ఇష్టం." అన్నాడు.

" మనసులో వూహాలు పాత చింతకాయ పచ్చళ్ళు. బయటికి ఆదర్శ ప్రగల్భాలు " అని నాంచారి కోపంగా వెళ్ళి పోయింది. అలా వెళ్ళి

మయూరి

పోయిన నాంచారి మళ్లీ అతని జీవితంలోకి తొంగి చూడలేదు. దీంతో మురళీధర్ పెద్ద వేదాంతిలాగా మారి పోయాడు. కాని అదృష్టం కొద్దీ పరీక్షలు దగ్గర పడటంలో ఇది మరచి పోయి చదువులో పడ్డాము.

పి. యు. సి. పాస్ అయ్యాము. మేము ఫిజిక్స్ ఆనర్సు చదువుతామని పేచీ పెట్టాము. నాకు పెద్ద సైంటిస్టు అవ్వాలని కోరిక. ఇంజనీరింగు చదవమని ఇంట్లో గొడవ పెట్టారు. ఎల్లాగయితేనేం ఫిజిక్స్ బి. యస్. సి. చదివేటట్లు, ఆ తరువాత సంస్థలను బట్టి బెంగుళూరులో బి. యస్. సి. తరువాత ఇంజనీరింగు మూడు సంవత్సరాలే కనుక అక్కడ ఇంజనీరింగు చదవటమో యూనివర్శిటీలో యం. యస్. సి. చదవటమో తేల్చుకోవచ్చునని నిశ్చయించారు పెద్దవాళ్ళు.

కాలేజీలో జేరిన కొద్ది రోజులకే మళ్ళీ మురళీధర్‌లో ప్రేమ ఉదయించింది. బి. యస్. సి. రెండో ఏడు చివరికి వచ్చేసరికి ఎంతోమంది సరోజలు, వనజలు అతని హృదయంలో దీపాలు వెలిగించినా అతను ఏదో చిన్న పొరపాటు చేస్తూ ఏ దీపాన్ని సరిగ్గా కాపాడుకోలేకపోవడంవల్ల ఆరి పోతూ వచ్చాయి. అయితే అతను నిరాశ పొందలేదు. ఆ యేడాది కాలేజి వార్షికోత్సవాలలో ఆ యేడే పి. యు. సి. లో జేరిన రాధిక నృత్య ప్రదర్శన నిచ్చింది. అది చూసి ఇంటికి వెళ్తూ మురళీధర్ తన హృదయం తనతో రావటం లేదని అది ఆమె దగ్గర ఉండిపోయిందని చెప్పాడు. ఆమె ఇంటి చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేస్తూ ఆమె బయటికి వచ్చినప్పుడు బయట నుంచే ఆమె దర్శనం చేసుకుని తృప్తి పడుతూ ఉండేవాడు.

ఆమె చేత గుర్తింప బడేసరికి వేసంగి సెలవలు ఇవ్వనూ ఇచ్చారు. మళ్ళీ కాలేజీలు తెరవనూ తెరిచారు. ఒకరోజు మురళీధర్ గాల్లో తేలుతూ వచ్చి చెప్పాడు రాధిక బియ్యేలో చేరిందని ఆ రోజే జీతం కట్టిందని. ఇంకో రోజు "నేను డ్రమెటిక్ ఎసోసియేషన్ ప్రెసిడెంట్ షిప్‌కి నిలబడుతాను" అన్నాడు.

"ఎందుక"న్నాను.

"రాధిక కోసం. ఎంతో కాలం ఇల్లా దూరం నుంచి ఆరాధిస్తూ గడపలేను" అన్నాడు. "దానికీ దీనికీ సంబంధం ఏమిటి" అని అడిగాను అర్థంకాక.

ఈ మాత్రం తెలియదా అన్నట్టు చూసి "ప్రెసిడెంటు అయితే ఆమె నృత్య ప్రదర్శనలు ఏర్పాటు చెయ్యటం కోసం వెళ్ళినట్టు వెళ్ళి పరిచయం చేసుకోవచ్చును. ఆ తరువాత మన శక్తి మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. ఇది నాకు తోచిన రాజమార్గం" అన్నాడు.

ఎలక్షన్సులో నిలబడి గెలిచాడు. ఎసోసియేషన్ ప్రారంభోత్సవానికి నృత్య ప్రదర్శనం ఏర్పాటు చెయ్యనూ చేసి ఆమె పరిచయం సంపాదించాడు. పూర్వమే ముఖ పరిచయం ఉంది కనుక సుఖువుగా జరిగి పోయాయి. ఆమె నృత్యాల్ని పొగడి ఆమె అను గ్రహం కూడా సంపాదించాడు. రాధిక కూడా తన సీనియరు అమ్మాయిల దగ్గర మురళీధర్ చాలా తెలివైన వాడని విని ఉంటుంది. పైగా మురళీధర్ బాగుంటాడు. ఆ అల్లరి కాలేజీలో పెద్ద మను ష్యుల్లా కనిపించే ఏ కొద్దిమందిలోనో అతనూ ఒకడు. అందుచేతనే అనుకుంటాను రాధిక క్రమంగా అతనికి సన్నిహితంగా వచ్చింది. మురళీ చదవటం మొదలు పెట్టాడు. నల్లు రోజూ నాట్య శాస్త్రంలో ఏవో ప్రశ్నలు వేసే వాడు. ఒక రోజు "నృత్యానికి నాట్యానికి భేదం ఏమిటన్నా"డు.

"నాకు ఉద్దేశానికీ, ఉద్దేశ్యానికే భేదం తెలి యదు. తెలుగే సరిగ్గా రాదు" అన్నాను కొంచెం విసుగ్గా.

కాల్గేట్‌తో నోటినించి దుర్వాసన రాకుండా చేసుకోండి
రోజంతా దంతక్షయం
కాకుండాకూడా కాపాడుకోండి!

ఎందుకంటె: ఒక్కసారి తోముకొంటేనే కాల్గేట్ డెంటల్ క్రీమ్ నోటిలో దుర్వాసన మరియు దంతక్షయమునకు కారణమైన సూక్ష్మ క్రిములను 85% వరకు తొలగించును. కాల్గేట్ 10 మందిలో 7 గురికి నోటి దుర్గంధమును వెంటనే అపుతుందని మరియు భోజనము అవగానే కాల్గేట్ పద్ధతిలో పళ్లు తోముకొనుట ద్వారా ఎక్కువ మందికి ఎక్కువ దంతక్షయము అరికట్టిందని దంత శాస్త్ర చరిత్రలో పూర్వము ఎన్నడూ తెలియ చేయనంతలా శాస్త్ర పరిశోధనల ఫలితముగా నిరూపించబడినది. ఊరికే నోటిలో నీళ్లు పోసుకొని పుక్కిలించుట చాలదు. భోజనము అయిన వెంటనే క్రమంతప్పకుండా కాల్గేట్‌తో పళ్లు తోముకోండి. దాని పచేతనమైన నురుగు పళ్ల మధ్య కనపడకుండా ఉండే సందులలోనికి వెళ్లి నోటి దుర్వాసనకు మరియు దంతక్షయమునకు కారణమైన కుళ్లి పోతున్న ఆహారపు తునకలను తీసివేస్తుంది. పిల్లలు కాల్గేట్‌తో పళ్లు తోముకొనుటకు ఇష్టపడతారు ఎందుకంటె చాల పేపు ఉంటే దాని పిప్పర్‌మెంట్ వంటి రుచి అంటే వారికి ప్రీతి.

మీకు పొడరు కావాలంటే, ఈ లాభములన్నీ మీరు కాల్గేట్ టూత్ పౌడరు ద్వారా పొందగలరు...ఒక తళ్ళా వెలుగు వస్తుంది.

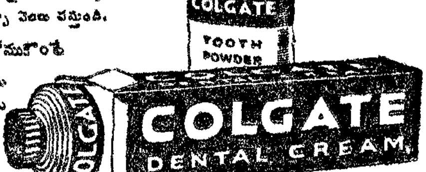

కాల్గేట్‌తో క్రమం తప్పకుండా పళ్లు తోముకొంటే
- నోటి దుర్వాసనను పోగొట్టును
- దంతక్షయమును నిరోధించును
- పళ్లను మెరుస్తూ
- ఉండేలా ఉంచును

'నోరు ఎక్కువ శుభ్రముగా, తాజాగా ఉండుటకు మరియు పళ్ళ ఎక్కువ తెల్లగా ఉండుటకు' ప్రపంచములో ఏ ఇతర పళ్లు తోముకొనే క్రీమ్ కన్న కాల్గేట్‌నే ఎక్కువ మంది వాడుతున్నారు

"ఎందుకోయి విసుగు, నాట్యశాస్త్రం బాగా అర్థం చేసుకుంటే రాధికతో మాట్లాడ్డానికి ఏదో ఒక టాపిక్ అంటూ ఉంటుంది" అన్నాడు.

సాంస్కృతికోత్సవాలలో రాధిక నృత్యం ఏర్పాటు చేసి అది స్వంత పనిలాగా నడిపించి తన కున్న నాట్య శాస్త్ర పరిచయంతో ఆమె నృత్యం పొగిడి ఆమెకి మరింత సన్నిహితుడయ్యాడు. రాధిక కూడా మురళీధర్ మీద ఉన్న ఇష్టం వల్ల డిబేటు వినడానికి వచ్చి అతను మాట్లాడుతూ ఉంటే "బాగా మాట్లాడుతారండీ" అంది అతనితో. ఆ రోజు రాత్రి అతను నిద్రపోలేదని మర్నాడు నాతో చెప్పాడు.

క్రమంగా సాయంత్రాలు నాకు కనపడటం మానేసాడు. కారణం అడిగితే చాలా సేపు తటపటాయించి "రాధికకు నేను ఆమెను ప్రేమిస్తున్న సంగతి చెప్పాను. ఆమె కూడా ఇష్టం కనబరచింది. సాయంత్రాలు రాధికతో గడప వలసి వస్తోంది. ఏమీ అనుకోకు" అన్నాడు సిగ్గు పడి పోతూ! దానికి నేను అతని బుజం తట్టి ఏమీ అనుకోనని అసలు మురళీధర్ విజయమే నా విజయంగా భావించి గర్విస్తున్నానని చెప్పాను.

రాధిక మురళీధర్‌ని ఒక్కడ్నే ప్రేమిస్తోందేమో కాని, ఆమెను మాత్రం మురళీధర్ ఒక్కడే కాక కాలేజీలో మరి కొంత మంది ప్రేమిస్తున్నారు. నాంచారి వాళ్లు పెద్ద అందమైన వాళ్లు కాక పోవడం చేత రాధికకున్న గ్లామర్ లేక పోవటం చేత మురళీధర్‌కి పోటీ లేకుండా పోయింది. కాని రాధిక విషయంలో పోటీదారులు ఏర్పడ్డారు. వాళ్లు రోజురోజుకీ పెరుగుతున్న వీళ్ల పరిచయాన్ని చూచి అసూయాగ్రస్తులవుతున్నట్టు నాకు చూచాయగా తెలిసింది. ఒకటి రెండుసార్లు మురళీధర్‌ని హెచ్చరించాను. "ఏనుగని చూసి ఎన్ని కుక్కలు మొరిగి ఏం చెయ్యగలవు. వాళ్లెంత మంది ఉన్నా రాధిక నాది. రాధికకు నేను తప్ప ఇంకెవరూ అక్కర్లేదు. నా గురించి నువ్వు అనవసరంగా బెంగ పెట్టుకోకు" అని ఆప్యాయంగా చూసి నవ్వేసాడు.

ఒక రోజు కాలేజీకి వెళ్లేసరికి కొందరు చేరి రాధిక చాలా బాగా పాడుతుందని ఎలాగైనా డ్రమెటిక్ ఎసోసియేషన్ వాలెడిక్టరీకి పాడించమని సలహాలు ఇస్తున్నారు. రాధికను అడిగి చెప్తానని మురళీధర్ వాళ్లని పంపించేశాడు. ఆ రోజు సాయంత్రం మురళీధర్ కనిపిస్తే ఏమయిందని అడిగాను కుతూహలంగా.

"నా మొహం నేను పాడ్డం ఏమిటండీ ?" అని నవ్వేసింది" అన్నాడు.

. . . . అయితే పాడలేదేమో" అన్నాను.

"అనవచ్చును" అన్నాడు నాతో ఏకీభవిస్తూ.

మర్నాడు ఆ మాటే వాళ్లతో చెప్పాడు. "లేదండీ. ఆవిడ అల్లాగే అంటారు. చాలా బాగా పాడతారండీ. మేము పూర్వం ఆవిడ పాట విన్నాము. అందుకే అంతగా చెప్తున్నాము. ఆవిడ ఎప్పుడో కాని పాడదు అప్పుడు కూడా ఎవరో తెలిసిన వాళ్లు బలవంత పెడితే కాని పాడారు కాదు." అన్నారు.

"మీ రడగ మన్నట్టు అడిగాను. ఆవిడ పాడనంది. నన్ను ఇప్పుడు ఏం చెయ్యమంటారు." అన్నాడు మురళీధర్ కొంచెం విసుగ్గా.

"ఎందుకూ ఆయన్ని అంత ఇబ్బంది పెడతారు. ఆయనకి ఆవిడతో అంతపరిచయం లేదేమో" అన్నాడు ఒకడు.

"పోరా నీకేం తెలుసు. ఆయనంటే ఆవిడకు చాలా గౌరవం. ఆయన పాడమని అడిగితే చాలు పాడుతుంది" అన్నాడు మురళీధర్‌ని మొహమాట పెడుతూ !

"మీరంతా ఉండండి గొడవ చెయ్యకుండా" అని మిగతా వాళ్లని కోప్పడి

"అబ్బే ఏం లేదండీ ! ఆ రోజు అవిడ కూడా వస్తారు కదా ! మీరు ఆవిడని పాట పాడమని మైకులో కోరండి." అన్నాడు ఒకడు మార్గం చూపిస్తూ.

"ఆవిడ ఏమన్నా అనుకుంటుందేమో" అని నసిగాడు మురళీధర్.

"ఏమనుకోదండీ. పైగా మీరు నిండు సభలో పాడమని కోరితే కాదనదు. మీమీద ఆవిడక్కు చాలా గౌరవం." అన్నాడతను.

దాంతో మురళీధర్‌కి గర్వం వచ్చింది. తనని రాధిక ఎంత గౌరవిస్తుందో అందరికీ తెలుసునన్నది అతన్ని ఉత్తేజపరచింది. దాంతో "అల్లాగే" అని వాళ్లను పంపించేసాడు.

"మురళీధర్‌గారి దయవల్ల మనకు రాధికగారి పాట వినే అవకాశం మళ్లీ కలుగుతోందని" చాలా సంతోషంగా వాళ్లు వెళ్లిపోయారు.

వాళ్లను వెళ్లనిచ్చి "చాలా తొందర పడ్డావోయ్." అన్నాను.

"నీదంతా వట్టి భయమోయి ! నా మాట రాధిక కాదనదు. అయినా ఇంకోసారి అడుగుతాలే" అన్నాడు.

మర్నాడు మురళీధర్‌ని అడిగాను ఏమైందని. మురళీధర్ ఆమెను అడిగాడుట కాని 'మీకు తెలియదు వద్దండీ' అందిట రాధిక.

"నిజంగా పాడలేదేమో అల్లా అనలేక ఇల్లా అందేమో" అన్నాను.

"నా దగ్గర పాడలేనని చెప్పటానికి అంత భయపడుతుందంటావా డాన్సు చేసే వాళ్లకి పాట రాదంటావా ? సిగ్గేమో అనిపిస్తోంది" అన్నాడు. నలుగురిలో డాన్సు చేసే రాధికకు నలుగురిలో పాడటానికి సిగ్గుపడుతుందని నాకు అనిపించ లేదు.

కాని మురళీధర్ ఆ నిర్ణయానికి వచ్చాక అతన్ని మార్చటం కష్టం. వాలెడిక్టరీ ఫంక్షనుకి రాధిక వచ్చి ముందు వరుసలో కూర్చుని

39 వ పేజీ చూడండి

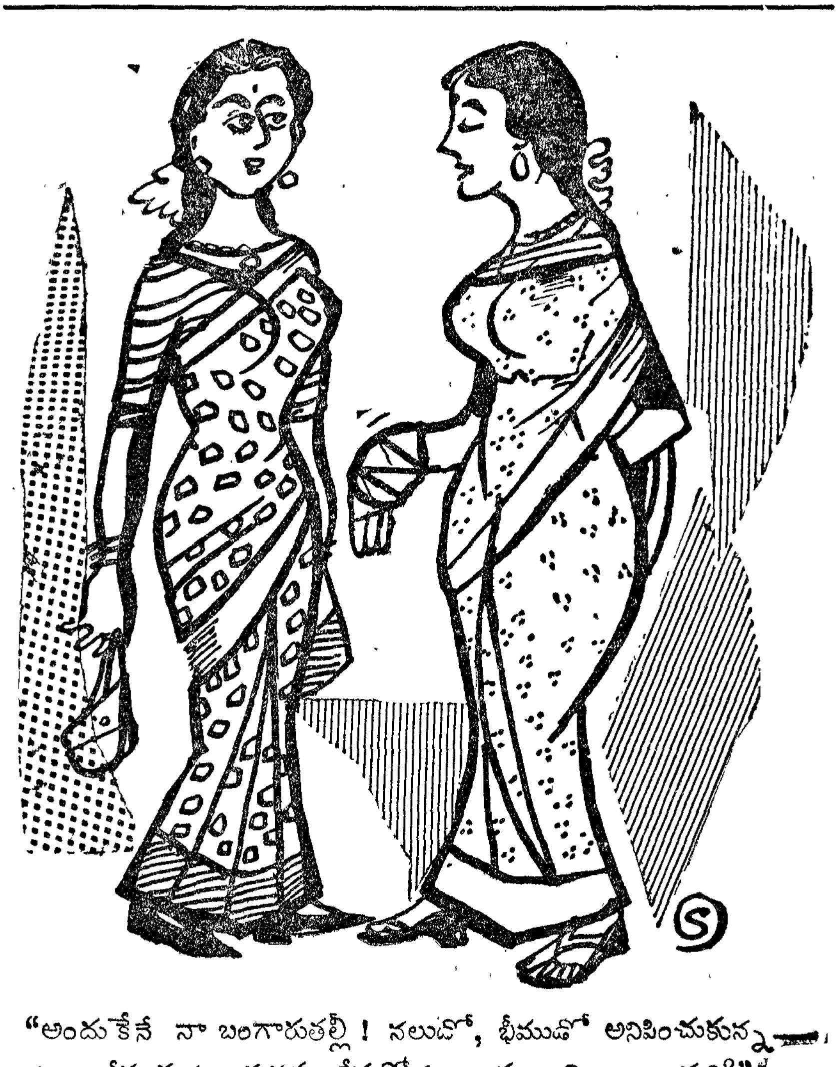

"అందుకేనే నా బంగారుతల్లీ ! నలుడో, భీముడో అనిపించుకున్న వంట నేర్చుకున్న భర్తను చేసుకోమన్నాను... విన్నావా మరి?"

మయూరి

15 వ పేజీ తరువాయి

మురళీధర్‌ని తన్మయత్వంతో చూస్తూ కూర్చుంది. ఉపన్యాసాలు అయ్యాక మురళీధర్ లేచి "ఇప్పుడు మనకి రాధికగారు ఓ చక్కని పాట పాడి వినిపిస్తారు. అని ఎనౌన్సు చేసాడు. ఆమె కళ్లల్లోకి చూస్తూ."

తన పేరు వినపడటంతో ఈ ప్రపంచంలోకి వచ్చిన రాధిక ఎందుకో తెలియక ఖంగారుపడి పక్కవాళ్లు చెప్పగా అర్థం చేసుకుని ముఖమంతా ఎర్రగా చేసుకొని మురళీధర్ కేసి కోపంగా చూసి వెళ్లిపోయింది. ప్రేక్షకులంతా ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ ఉండిపోయారు. ఆశ్చర్య పోని కొందరు మాత్రం ఈలలు వేసి చప్పట్లు కొట్టారు. ఆ రోజు కార్యక్రమానంతరం మురళీధర్ రాధిక ఇంటికి వెళ్లాడు. కాని ఆమె మాట్లాడ్డానికి కూడా తిరస్కరించింది.

మర్నాడు మురళీధర్, నేను కాలేజీలో వెళ్తుంటే మేడమీద నుంచి "నెమలులు ఆడుతాయి కాని పాడలేవు అని తెలియదు పాపం !" అని మురళీధర్ పోటీదారుల సానుభూతి వచనాలు ఆ తరువాత నవ్వులు వినిపించాయి. తరువాత కనుక్కుంటే తెలిసింది ఆ రోజు మురళీధర్ దగ్గరకు వచ్చినవాళ్లు, మురళీధర్ పోటీదారుల స్నేహితులేనని.

అయినా మురళీధర్ అందరి దగ్గరా ఏమీ జరగనట్టు ఉండేవాడు. కాని రాధికను మాత్రం మనసులో మర్చిపోలేక పోయాడు. మనసులో రాధికను ఆరాధించటం మానలేదు. కాని బయటికి ఎప్పుడూ తను చాలా సరదాగా ఉన్నట్టు కనిపించేవాడు. అల్లాగే బి. యస్. సీ. పూర్తయింది.

నేను యమ్. యస్. సి. చదువుతానన్నా "అది చదివి మాత్రం ఏం చేస్తావు ? ఉద్యోగము రావాలి కదా ! పోనీ పి. హెచ్. డి. పూర్తి చేసినా వెంటనే సరియైన ఉద్యోగం దొరకదు. ఆస్తి పాస్తులు లేనివాళ్లం మనం. ఉద్యోగం దొరికే చదువు చదువుకోవాలి. నిన్ను ఎల్లకాలం నేను పోషించలేను" అంటూ నాన్నగారు నన్ను మెడలు వంచి బెంగుళూరులో ఇంజనీరింగ్‌లో జేర్పించారు. కాని వాలెడిక్టరీలో జరిగింది నాన్నగారికి తెలిసి నన్ను మురళీధర్‌కి దూరంగా ఉంచుదామని బెంగుళూరు పంపించేసారేమో అన్ని అనుమానం నాకుంది.

మురళీధర్ మాత్రం యమ్. యస్. సీలో జేరాడు. ఎప్పుడైనా ఉత్తరాలు వ్రాసేవాడు. రాధికకు తను అమాయకంగా వాళ్ల చేతుల్లో మోసపోయాడని నచ్చ చెప్పటానికి అనేకసార్లు త్నించినా "నా మాట కంటే మీరు వాళ్ల మాటకి ఎందుకు విలువివ్వాలి ?" అని వినిపించుకోడం లేదని వ్రాసేవాడు.

ఇన్నాళ్లకి మళ్లీ ఈ ఉత్తరం.

* * *

ఉత్తరం గాలికి ఎగిరి కింద పడింది. దాని వెనకాతల ఏదో వ్రాసాడే !

"ప్రియమైన శర్మా !

నీకీ ఉత్తరం ఏప్రిల్ ఫస్టున అంది ఉండాలి. నా ఉత్తరాన్ని నమ్మి ఫూల్ అయ్యావా? హ ! హా ! హా !

రాధికకు పెళ్లి నిశ్చయమైన మాట నిజమే కాని. నాతో కాదు. మరొకళ్లతో. నేను ఇంటి వాణ్ణయే సూచనలంటావా ! నాకీ వెర్రి కుదరాలంటే పెళ్లి చెయ్యాలని మా వాళ్లు అనుకుంటున్నారు. ఏ చెవులు తెగిన వాళ్లయినా పిల్ల నివ్వడానికి సిద్ధ పడకపోతారా ?

ఇట్లు
మురళీధర్—"

ఇదీ అతను చిన్న అక్షరాలతో వెనకాతల వ్రాసిన దాని సారాంశం. మురళీధర్ చాలా విచిత్రమైన వ్యక్తి.

తను సీరియస్‌గా తీసుకున్న విషయాల్ని తీసుకోనట్టు నటించి నవ్వి, నవ్వింపచేసే ప్రజ్ఞ చార్లీ చాప్లిన్ వేసే వేషాలకి ఉందంటారు. నా జీవితంలో తారసపడ్డ వ్యక్తుల్లో మురళీధర్ అటువంటి వాడు. వాళ్లు తమ దుఃఖాన్ని ప్రపంచానికి పంచి పెట్టరు. ఆనందాన్ని మాత్రమే ప్రపంచంతో పంచుకుంటారు. అతని ప్రేమ కథలు మిగిలిన వాటికంటే నాకు చాలా జాలికలిగిస్తాయి.

★

కూలిన గోడలు

23 వ పేజీ తరువాయి

పలకబారి ఉన్నాయి. కోసుకు పోకుండా, ఉంచేవాళ్లేనా ?"

"ఎందుకైనా మంచిది. రేపు సపోటా కాయలు కోయించేస్తాను."

"ఇంకా ఎపడికిరా అన్ని దమ్ములు ? మొన్న వెన్నెల రాత్రుళ్లు కాబట్టి అంతపని చేశారు. అమావాస్య రోజుల్లో ఈ కటిక చీకట్లో ఆ కాయలైనా కనపడాలా ?"— విశ్వనాథం గర్వం వీగి పోయింది. ఆ రాత్రి సపోటాకాయలన్నీ మాయమయ్యాయ్. ఆ దొంగ వెధవ లెవరో దక్షిణం వైపు గేటుతాళం కూడా తీసుకు పోయాటు.

విశ్వనాథానికి మాట పెగల్లేదు. అన్ని కోణాల్లోనూ ఆలోచించాడు. బుర్రకేమీ అంతు చిక్కలేదు. సీతాపతి సూర్యం ఏమైనా ఆనవాళ్లు దొరుకుతాయేమోనని తోటంతా గాలిస్తూంటే మధూ గోపాలం వాళ్లకి చాలా సాయం చేశారు.

"ఇది గిదిగో మామయ్యా ! ఇక్కడెవరో పరిగెత్తి ధభీమని పడిపోయినట్టు ఉంది చూడు" అరిచాడు మధు.

"నిజమే బాబాయ్. నువ్వు గమ్మని ఇక్కడికి రావాలి."— కేక వేశాడు గోపాలం.

"ఛ ! వెధవల్లారా ! చెట్లూ గేటూ అన్నీ ఇటు ఉంటే అటు ఆనమాళ్లెందుకు దొరుకుతాయిరా ? ఇలా వచ్చి ఇటు చూడండి."— సీతాపతి కాస్త చిరాకులో ఉన్నాడు.

మధు గోపాలం నిజంగానే సపోటా చెట్ల పరిసరాల్లో కళ్లు ఇంతింత చేసుకుని వెదకటం ప్రారంభించాడు— ఒక చోట గోపాలం.... ఆగి పోయాడు.

మధుకేసి భావగర్భితంగా చూశాడు. మధు చూపులు గోపాలం చూపుల వెనకే ప్రయాణం చేసి..... నిల్చిపోయి.... ఈల ! అది వేణుగాడి పంట్లాం జేబులో ఉండే ఈల ! తెల్లగా కొట్టవచ్చినట్టు కన్పిస్తోంది— "తీసెయ్" అన్నట్టు చూశాడు మధు.

గోపాలానికి ధైర్యం చాలలేదు— అటే వస్తూన్న సీతాపతికేసి చూపించాడు.

"ఎందుకురా అలా నిలబడి పోయారు ? ఏమైనా దొరికిందా ?"— సీతాపతి దూరం నుంచి అడిగి దగ్గిరికి రాసాగాడు.

గోపాలం ఆశలు వదిలేసుకుని వణికిపోయాడు "ఇక్కడేదో ముల్లు గుచ్చుకుంది మామయ్యా ! ఆ దొంగలెవరో ముళ్లు పోసినట్టున్నారు."— మధు ఒంగి కుంటుకుంటూ రెండు బారల దూరం జరిగి ఈల మీద కాలువేసి మట్టిలోకి నొక్కేశాడు.

"నిజమేరా ! నాకు కూడా ఓ ముల్లు గుచ్చుకుంది. తోటలో ఎన్నడూ ముల్లు కనపళ్లేదు కదా ?"

"మనం పరిగెత్తి రాకుండా ఉంటామని ముళ్లు జిమ్ముకుంటూ పోయారేమో మామయ్యా!"

"ఓ దొంగ వెధవలకి తెలివితేటలేం తక్కువ ?" ఎంత వెదికినా ఆ రోజు ఆనమాలన్నది దొరకలేదు — టమాటాలు కోసి పోసి రోజు— చేమంతులు మాయమైన రోజు— మరో రోజు—మరో రోజు—మధు మాత్రం అందరి ఎదటా చావిట్లోనే నిద్రపోయాడు.

ఇక దొంగతనాలు ఆగి పోతాయనుకొన్న రోజే దొంగతనం జరగటం— దొంగలు పట్టుబడకుండా కామరూపుల్లా మాయమవటం ఐదారుసార్లు జరిగింది— విశ్వనాథం ప్రయత్నాలేమీ చెల్లలేదు —చివరికి ఎవణ్ణయినా చూసి తోటకి తెల్లవార్లూ కాపలా పెట్టటం ఒక్కటే మార్గమనుకున్నాడు.

పంచాయతీ ఎన్నికలు దగ్గరికి రావటంతో ఇంటి వ్యవహారాలు అంతగా పట్టించుకోటానికి వీలు గాకుండా పోయింది. విశ్వనాథం ప్రసిడెంటుగా నిలబడాలని కోరికతో వున్నాడు. తనకు ప్రత్యర్థిగా నిలబడబోతూన్న నారాయణరాజుని చిత్తుగా వోడించి పారెయ్యాలని కుతూహల పడుతున్నాడు. ఎన్నికల కబుర్లు రహస్యంగా రామ్మూర్తితో గుసగుస లాడుతూన్న విశ్వనాథానికి పోస్టు బంట్రోతు ఒక ఉత్తరం ఇచ్చి వెళ్లి పోయాడు— అది సెలవులకు ఇంటికి వెళ్లిన మదనగోపాలం మధుకి రాసిన ఉత్తరం. రామ్మూర్తి వెళ్లాక విశ్వనాథం నిస్సంకోశంగా కవరు చించేసి చదవటాని కుపక్రమించాడు. ఊసరివెల్లి రంగుల్లా విశ్వనాథం మొహంలో రంగులు మారి చివరికి కోపం తారాస్థాయిన నిలిచి పోయింది. ఉగ్రుడై లేచి నిలబడ్డాడు— "ఒరేయ్ ! మధూ !" దాదాపు గర్జించాడు.

"లేడు. ఎక్కడికో వెళ్లినట్టున్నాడు. ఎందుకు ?" సుందరమ్మగారు జవాబు చెప్పింది.

"ఎందుకేమిటి ? ఎక్కడ చచ్చాడు ?"

"మళ్ళా ఏమొచ్చి పడింది?" విసుక్కుందావిడ. అంతలోనే మధు ఖర్మ తోసుకు వచ్చినట్టు పరిగెత్తుకు వచ్చాడు— "అమ్మమ్మా ! గోపీ ఊరెళ్తున్నాడే ! వాడూ నేనూ పెన్సిళ్లు మార్చుకున్నాం."